

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα ... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μυαλά.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ῥωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἐννάτη Δεκεμβρίου κι' εἰκοστή,
Πρωτοχρονιά προβάλλει γελαστή.

Ποῦντος εἰκοσιδύο καὶ τρακόσα, 324
'στῆς τύχης τὰ γραμμένα κι' ὅσα ὅσα.

Δένδρον τοῦ Φασουλῆ κι' ἐπίσημοι πολλοί.

(Τὸ μέγαρον τοῦ Φασουλῆ ἀστράπτει ἐκ τῶν φώτων,
ἐκεῖ δὲ παρευρίσκονται οἱ πρῶτοι ἐκ τῶν πρώτων,
ἔσους τὸ ἔθνος ἐκτιμᾷ καὶ λέγει ἀνωτάτους,
καὶ ὅλον τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον τοῦ κράτους.
Ἐν μέσῳ δὲ πολυτελοῦς αἰθούσης καὶ μεγάλης
δένδρον ὑψόνεται χρυσοῦν κατάφορτον μὲ δῶρα,
κι' ὁ Φασουλῆς εἰσέρχεται βασιτάζων ὑπὸ μάλης
σπουδαῖον ραμπαδόξυλον, νεοκομμένον τῶρα.)

Φ. — Ἀγαπητοὶ μου κύριοι καὶ ἄνθρωποι ἐν τέλει,
διαπρεπῆ κι' ἐξέχοντα τῆς κοινωνίας μέλη,
εἰς τὰ πατροπαράδοτα κι' ὁ Φασουλῆς ὑπεύκτων
ὡς ἐπροσκέλεσεν ἐδῶ 'στὸν πλούσιόν του οἶκον,
ὅπως μοιράσῃ ἀφειδῶς τὰ δῶρα ὅπου πρέπουν
εἰς ὅσους τὴν πολιτικὴν καὶ τὰ κοινὰ διέπουν.

Λοιπὸν μολών, Πρωθυπουργέ, λαβὲ σπαθὶ κοντό,
ὁδὸ τρύπια παληοπάπουτσα, μιὰ τσαρουχοβελόνα,
μὰ νά! καὶ Ναπολέοντος καινούριον τρικαντό,
καὶ δύο δράμια αἵματος ἀπὸ νεροχελώνα.

Νά, Δεληγιώργη τρομερέ, μιὰ πέν' ἀπὸ φτερό
νὰ γράφῃς νόταις φτερωταῖς σὲ τοῦτο τὸν καιρό,
εἰς δὲ τὸν μπατζανάκη σου, ποῦ κρώζει σὰν κοράκι,
ὡς δῶρον ἀριθμητικὴν προσφέρω τοῦ Γεράκη.

Ἐλθέ, Γεροκωστόπουλε, σὺ τῶν Πατρῶν καμάρι,
ὅπου κτυπᾷς τὸν γαῖδαρο καὶ ὄχι τὸ σαμάρι·
πρὸς σὲ μετ' ἐκτιμήσεως προσέρχομαι ἐγκαρδίου
καὶ παλαιὰν γραμματικὴν δωρῶ τοῦ Γενναδίου,
'στοῦ Κουμουνδούρου τὸ παιδί, ὅπου πετᾷ φωτιάς,
τοῦ Ποσειδῶνος τρίαῖναν καὶ φούσκαῖς γιὰ βουτιάς,
εἰς δὲ τὸν Ἐκλαμπρότατον τῆς Θέμιδος Ζαήμεν
δωρῶ τὴν περισπούδαστον τοῦ Νασπραδῶν φυλλάδα,
ἐλπίζω δὲ πῶς δι' αὐτῆς, ποῦ χαίρει τὴν φήμην,
θὰ διορθώσῃ δίκαια καὶ νόμος 'στὴν Ἑλλάδα.

Εἰς τὴν Ἀντιπολίτευσιν τὴν Ἐθνικὴν τοῦ Ράλλη
σπαθιά γιὰ τὸν Μαυρομαρᾶ καὶ τὸν Μαυρομιχάλη,
εἰς δὲ τὸν πρὶν Πρωθυπουργόν κι' εἰς ὅλους τοὺς
[φίλους,

ὁποῦ τοὺς ἐξεκούμπισαν ἐκ τῆς Βουλῆς σὺν σκύλους, θρηνοῦν δὲ γοερώτατα καὶ σέρνουν τὰ μαλλιά των, μιὰ κεραμίδα τοὺς πετῶ νὰ ξύνουν τὴν κοιλιά των, ὡς ποῦ νὰ ἔλθῃ καὶ γι' αὐτοὺς τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου καὶ γίνουν πάλιν Σύμβουλοι τοῦ δοξασμένου θρόνου, εἰς ὅλους δὲ τοὺς ρήτορας μιὰ γλώσσα γιὰ νὰ λένε καὶ σκόρδα γιὰ τὰ μάτια των τὴν μοῖρα μας νὰ κλαῖνε.

Αὐτὰ χαρίζει, κύριοι, ὁ ρέκτης Φασουλῆς εἰς κάθε ἀντιμούτσουνον σπουδαῖον τῆς Βουλῆς, πρὸς ὅλους δ' εὐτυχήματα ἐπεύχεται μέγιστα, καὶ τὸ ἀθάνατο νερὸ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα.

Κι' ἄλλο παρῆλθε τάχιστα εὐτυχισμένον ἔτος, πολλὰ δὲ πάλιν εἶπαμεν κι' ἐγὼ κι' ὁ Περικλῆτος, ἐπῆλθε δὲ μεταβολὴ 'στὰ πράγματα τοῦ κράτους καὶ νέους ἀνδρῶσαμεν 'στὴν πόλιν ἀποπάτους. Καὶ ἤδη ἄς προσφέρωμεν τὴν πρέπουσαν θυσίαν κι' ἄς σπείσωμεν λαμπρὰν σπονδὴν μὲ νέκταρ κι' ἄμβροσιαν,

τρυφήσωμεν δὲ μ' ἔξαιψιν καὶ μ' ἐνθουσιασμόν 'στοῦ Καραπάνου τὸν μακρὺν Προϋπολογισμόν.

Εἶθε νὰ ζῇ ἀμέριμνος ὁ Ἄναξ τῶν Ἑλλήνων, νὰ ὑπογράψῃ μοναχὰ διορισμούς καὶ παύσεις, κι' ἐγὼ μὲ φουσαρόνικα καὶ μ' ἓνα μανδολῖνον νὰ ἐξυμῶ τοῦ θρόνου τοῦ τὰς τόσας ἀπολαύσεις. Ἄλλ' εἶθε κι' ὁ Διάδοχος μ' ἐμὲ νὰ τραγουδῇ, νὰ κάμῃ δὲ καὶ δεῦτερον ἀρσενικὸ παιδί, παρήγορος δὲ σκέπη μας ἄς εἶναι ἡ σκιά του, κι' εἶθε γεμάτον πάντοτε σηκώνων τὸ δισάκιον νὰ μὴν πωλήσῃ πώποτε τὰ πρωτοτόκιά του ὡς ὁ Ἡσαῦ 'στὸν Ἰακώβ δι' ἐν φακῆς πινάκιον.

Προφητικὸν ποιήσωμεν τοῦ λόγου τὸ προοίμιον, καὶ δὴ ἄς προφητεύσωμεν μὲ χαίρουσαν καρδίαν πῶς δὲν θὰ γίνῃ τίποτε 'στὸ ἔθνος ἐπιζήμιον καὶ πάντοτε θὰ βλέπωμεν εἰρηνικὴν εὐδίαν. Οἱ πάντες ἄς ἐλπίσωμεν πῶς δὲν θὰ ἔλθῃ μπόρα, πῶς θ' ἀρμενίζῃ οὐρίον τὸ ἐθνικὸν μας κότερον, πῶς δὲν θ' ἀκούσωμεν φωνὰς κι' οὐδὲ θὰ γίνῃ τώρα ὁ Ναπολέων Θεωδωρῆς μονόχειρ ὡς καὶ πρότερον.

Ἐμπρὸς ἐμεῖς οἱ ἄριστοι τῆς νέας πολιτείας ἄς ἐμβαιτεύσωμεν εὐθὺς 'στὰ τῆς διπλωματίας, καὶ δὴ ὁ Κυριακόπουλος, ὁ Κάλχας ὁ σοφός, ἄς εἶναι ἀσβεστός λαμπάς εἰς ὅλους μας καὶ φῶς, κι' ἐκεῖνος ἄς μᾶς ὁδηγῇ μὲ μίτον μαγικὸν εἰς τὸν βαθὺν λαβύρινθον τὸν διπλωματικόν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ συνέπεσε ὁ λόγος περὶ τούτου, ἐγὼ θαυμάζων ἀληθῶς τὴν δύναμιν τοῦ νοῦ του, θὰ τοῦ χαρίσω μπουναῖ βαθύτατον τσουβάλι μὲ τὴν ἐλπίδα τὴν χρηστὴν πῶς τὸν παρὰ θὰ βάλῃ,

ποῦ ὁ Σκουλούδης χρεωστῇ σ' αὐτὸν τὸν Μετάρδι' ὅσα τοῦ ἐδίδαξεν ἐξ ἀπαλῶν δυνάμεων.

Ἄς χαίρῃ πᾶς ἐλεύθερος καὶ κάθε σκλαβωμένος, κι' Ἄη Βασίλης ἔρχεται μὲ φούσκαις φορτωμένος, καὶ 'στὸ ραβδί του κάθονται καὶ τραγουδοῦν ἀρρέματα καὶ τοὺς τρελλοὺς καὶ γνωστικούς μᾶς δένει μὲ

Ἄς χαίρῃ πᾶς ἐλεύθερος καὶ κάθε σκλαβωμένος, κι' Ἄη Βασίλης ἔρχεται μὲ φούσκαις φορτωμένος, καὶ 'στὸ ραβδί του κάθονται καὶ τραγουδοῦν ἀρρέματα καὶ τοὺς τρελλοὺς καὶ γνωστικούς μᾶς δένει μὲ

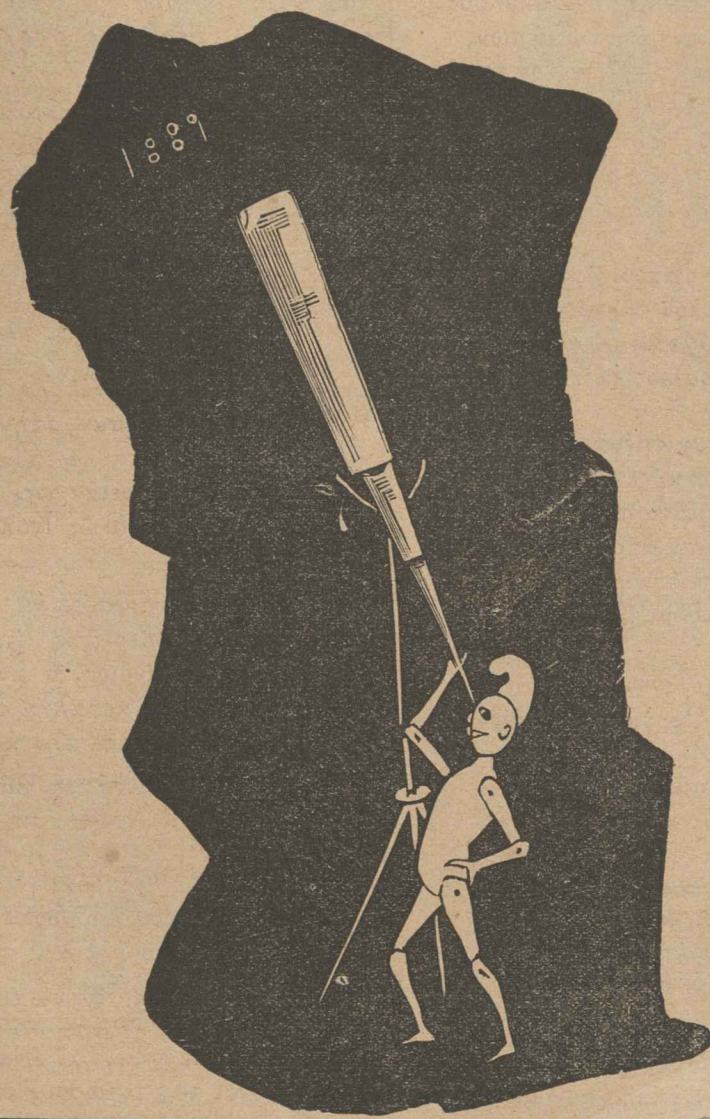
'Στὸ δένδρον πλησιάσετε νὰ πάρете τὰ δῶρα... ὁ Δεληγιάννης κυβερνᾷ κι' ἐπέρασε ἡ μπόρα, ὁ δ' ἄλλος ὁ Κορίνθιος, ὁ ἄνθρωπος τοῦ νόμου, τὴν τοῦ Τρικούπη κεφαλὴν δωρεὶ πρὸς τὴν Ἑλλάδα ὡς ὁ Ἡρώδης ἄλλοτε τὴν κάραν τοῦ Προδρόμου προσέφερ' ἐπὶ πίνακος εἰς τὴν Ἡρωδιάδα.

Ἄη Βασίλης ἔρχεται κι' ἐμπρὸς μὲ ὁδηγεῖ ὡς τὸν τυφλὸν Οἰδίποδα ἡ κόρη Ἀντιγόνη, καὶ φθάνομεν 'στοῦ Κολωνοῦ τὸν λόφον ἐν σιγῇ, ἐγὼ δὲ κλίνω ἐντρομος καὶ ταπεινὸς τὸ γόνυ, κι' ἐκεῖ ὁποῦ μινύρεται κι' ἡ ἀηδὼν ἡ λίγεια ζητῶ κι' ἐγὼ ἐξίλασμόν ἀπὸ τὰς Ἑρινύς δι' ὅσα ἔργα ἔπραξα καὶ ὠνειρεύθην στύγια καὶ τὰς θεὰς τὰς τιμωροὺς παρακαλῶ πρηγῆς. Κι' ἰδοὺ τὰς δύο χεῖρας τοῦ 'στὴν κεφαλὴν μου βάζει καὶ δυσνοήτους προσευχὰς ἐπάνω μου διαβάσει, κι' ἀμέσως τὸ προφητικὸν μου ἔρχεται δαιμόνιον καὶ τόνον ἀκατάληπτον ἀκούω κι' ἐναρμόνιον.

Ἄη Βασίλης ἔρχεται καὶ πλοῦτον ἀναγγέλλει... ὦχός! βαρεῖτε τὰ βιολιά, βαρεῖτε τὰ λαγούτα, κι' ἂν ἔλθω τέρτσος, κύριοι, 'στοῦ καπετὰν Βαγγέλιου θὰ πέσω κατακέφαλα 'στὸ δάνειον τοῦ Σγούτα.

Ἄη Βασίλης ἔρχεται μὲ τόσα χωρατὰ, ὁ δ' ἐλεήμων οὐρανός, ποῦ σ' ὅλους κατὰ βρέχει, αὐτὸ τὸ ραμπαδόξυλον ὡς δῶρον μοῦ πετᾷ, διότι 'στὸ μπαγλάρωμα τὸ πρῶτον δὲν ἀντέχει. Τοιοῦτον ραμπαδόξυλον ἐξ οὐρανοῦ κατ' ἔτος λαμβάνομεν ὡς μπουναμῶν κι' ἐγὼ κι' ὁ Περικλῆτος καὶ τοῦτο τὸ νομίζομεν τὸ κάλλιστον τῶν δώρων, ἐφ' ᾧ προσφέρομεν βαρὺν εὐγνωμοσύνης φόρον.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς πετᾷ τὸ δένδρον κάτω καὶ πέφτει ξυλοφόρτωμα εἰς ὅλους ντελικάτο.)

Φασουλῆς καὶ Περικλῆτος μελετοῦν τὸ νέον ἔτος.

Φ.—Πᾶρε τὸ τηλεσκόπιον καὶ εἰς τὰ νέφη κύττα, κι' εἰ νὰ προφητεύσωμεν, μετὰ Χριστὸν προφῆτα.

Π.—Τί βλέπεις 'στὸν ὀρίζοντα;

Φ.—Μακρὺς Κομήτης βγαίνει, 'στὸν ὕδροχόν δὲ ταχὺς ὁ ἥλιος πηγαίνει,

ἐπ' ἐκεῖ πέρα 'στοὺς Ἰχθύς, καὶ ἀπὸ τούτους πάλιν

συνάμει με ταχύτητα πρὸς τὸν Κρίον μεγάλην,

ἐκ τούτου δὲ, βρὲ Περικλῆ, τὸ φύσημά του πέρνει

καὶ πρὸς τὸν Ταῦρον ἐπειτα καὶ τοὺς Διδύμους γένει,

καὶ 'στὸν Καρκίνον προχωρεῖ, τὸν Λέοντα κι' Αἰγόκερυν,

καὶ τέλος πάντων φαίνεται πῶς θάχουμε βρωμώκαϊρο.

Π.—Πῶς βλέπεις τὸ θερμόμετρον;

Φ.—

Κι' αὐτὸ κακὰ μᾶς γράφει,

ἀνεδοκίμαστα καθὼς καὶ 'στὸ χρυσάφι, νομίζω δὲ, βρὲ Περικλῆ, πῶς κατὰ μῆνα Μάστιον πωλεῖται τὸ σινάλλαγμα, ὡς λέγουν, εἰς τὸ ἄρτιον.

Π.—Πῶς βλέπεις καὶ τὴν πίεσιν τὴν ἀτμοσφαιρικὴν;

Φ.—Βαρεῖν καὶ στενόχωρον ὡς τὴν πολιτικὴν.

Π.—Τί λές; καμμία ἐκλειψὶς δὲν θὰ συμβῇ, βρὲ χάρι;

Φ.—Ἡ τοῦ Τρικούπη ἐκλειψὶς ἐκ τῆς Βουλῆς μονάχα.

Π.—Τί ἄλλο βλέπεις;

Οἰωνοὺς πολὺ σπουδαιότερους,

κι' ὁ Δεληγιάννης ἐβγάλε 'στὸν σέβερκο Καλογέροους.

Κατάρτα τῶν Τρικουπικῶν τὸν πλάκωσεν βαρεῖα

καὶ 'στὸν λαμό του 'στύρωσαν ἓνα σωρὸ σπυριά,

κι' ἂν σὺ δὲν θέλῃς, Περικλῆ, τὸ ἔθνος ν' ἀδικήσῃς

ἀμ. ἔσως τώρα πήγαινε νὰ τοῦ τὰ ἐξορκίσῃς.

Η. — Ὡ συμφορὰ . . .

Φ. — Μοῦ φαίνεται πῶς κάποιος τὸν ἀφώρισε, κί' ὅσους πτωχοὺς Τρικουπικοὺς ἐκ τῆς Βουλῆς ἐξώρισε τόσα σπυριά, βρὲ Περικλῆ, 'στὸν σβέρκο του θὰ βγάλῃ, ἀν δὲ κανεὶς ἐξορκισμοὺς ἀπάνω του δὲν ψάλλῃ, τόσοι Καλόγεροι θὰ 'βγοῦν σ' αὐτὸν τὸν κακομοῖρη, ποῦ θὰ γενῇ ὁ σβέρκος του ὡς εἶδος Μοναστηρίου.

Ἄν βγάλῃ δὲ καὶ τίποτα βαρβάτους Ἡγουμένους, ὦ! τότε τρεῖς ἀλλοῖμονον 'στὸ ροιζικὸ τοῦ γένους.

Π. — Ἀμὲ τὰς σχέσεις, Φασουλῆ, τὰς βλέπεις ὁμαλὰς;

Φ. — Πῶς φαίνεσαι, βρὲ Περικλῆ, πῶς εἶσαι μπουνταλὰς.

Πάντα γιὰ κάτι πράγματα μοῦ κάνεις ἐρωτήσεις, ὁποῦ ἐξήγησιν ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ζητήσῃς.

Τὰς σχέσεις μας πολὺ καλὰ εἰξεύρω καὶ εἰξεύρεις, 'στὸν λόγον τὸν βασιλικὸν ἀπάντησιν θὰ εὔρῃς, ἀλλ' ἂν δὲν ἤθελες καὶ σὺ 'στὸν ὕπνον νὰ τρυφᾷς κί' ἐρεῦνας ὁπωσδήποτε τοῦ ἔθνους τὰς γραφάς, βεβαίως θὰ ἐγνώριζες καθὼς κί' ἐγώ, καλέ μου, πῶς κίνδυνον ἐλάχιστον δὲν τρέχομεν πολέμου ἀπ' ὅτου Νῶε ὁ γνωστὸς ἐλαίας εἶδε κλάδον κί' ἐκ τῆς χαρᾶς ἐσκίρτησε χρυσὴν εἰρήνην ἄδων.

Η. — Τί ἄλλο βλέπεις;

Φ. — Ἐσπασε τοῦ Θεωδωρῆ τὸ δόρυ

καὶ τώρα φυλακίζονται ὀλίγοι βαρκαδόροι,

διότι τὸν Τουρκαλβανὸν Μπαρδάκην ἠλευθέρωσαν καὶ νέον κράτος, Περικλῆ, 'στὸ κράτος καθιέρωσαν.

Π. — Πῶ! πῶ! Χριστέ!...

Φ. — Εἰρήνευσεν ὁ Θεωδωρῆς ὁ Ἄρης

καὶ φυλακίζεται καθεὶς τοῦ Πειραιῶς βαρκαρῆς,

πολὺς δὲ θρήνος γίνεται, βαβαὶ καὶ ὠμένα,

καὶ βάρκα μιὰ δὲν φαίνεται εἰς ὅλον τὸν λιμένα,

κί' οἱ ταξειδιῶται οἱ πτωχοὶ τὴν κοῦτρά των κτυπᾶνε καὶ κολυμπῶντας, Περικλῆ, μέσ' 'στὰ βαπόρια πάνε.

Π. — Θὰ γίνῃ κί' ἄλλο δάνειον;

Φ. — Θὰ γίνῃ ὅπως βλέπω, ἀλλὰ καὶ σὺ νὰ ἐγγραφῇς 'στοῦ Σγούτα σὲ προτρέπω.

Π. — Κί' ὁ Καραπάνος πῶς περνᾷ;

Φ. — Μᾶς κάνει τὸν μουφλούζῃ

καὶ νύκτα 'μέρα δυνατὰ 'στοὺς δανειστάς μας σκούζει:

» ἀκόμη μᾶς δανείζετε; δὲν βλέπετε τὰ χάλια μας;

» δὲν βλέπετε πῶς 'χάσαμε ταυγά καὶ τὰ πασχάλια μας; »

Αὐτὰ τὰκοῦν οἱ δανεισταὶ καὶ οἱ τρανοὶ παγκιέρηδες

καὶ τρέμουν μήπως γίνωμεν σπουδαῖοι κανονιέρηδες,

ὡς ὅτου πλέον ὁ καθεὶς μᾶς καταφασκελόνει

κί' ὁ Καραπάνος γελαστὸς τὸ Κεντρικὸν βουλόνει.

Ὁ δὲ Μεγαλειότατος τὴν πληρωμὴν του θέλει

καὶ τὸν Ταμίαν τῆς Αὐλῆς εἰς τὸ Ταμεῖον στέλλει,

κί' ὁ Γρηγοράκης, Περικλῆ, τῆς πόρταις ξεκλειδώνει

καὶ στέλλει χίλιους ποντικούς δεμένους μὲ Κορδόνι.

Π. — Τί ἄλλο βλέπεις;

Φ. —

Π. — Ἀμὲ τί βλέπεις, Φασουλῆ, γιὰ τὰ Πατριαρχεῖα;

Φ. —

Π. — Ἀμὲ τί βλέπεις, Φασουλῆ, γιὰ τὰ Πατριαρχεῖα;

Φ. —

Π. — Ἀμὲ τί βλέπεις, Φασουλῆ, γιὰ τὰ Πατριαρχεῖα;

Φ. —

Π. — Ἀμὲ τί βλέπεις, Φασουλῆ, γιὰ τὰ Πατριαρχεῖα;

Φ. —

Π. — Ἀμὲ τί βλέπεις, Φασουλῆ, γιὰ τὰ Πατριαρχεῖα;

Φ. —

Π. — Ἀμὲ τί βλέπεις, Φασουλῆ, γιὰ τὰ Πατριαρχεῖα;

Φ. —

Π. — Ἀμὲ τί βλέπεις, Φασουλῆ, γιὰ τὰ Πατριαρχεῖα;

Φ. —

Π. — Ἀμὲ τί βλέπεις, Φασουλῆ, γιὰ τὰ Πατριαρχεῖα;

Φ. —

Π. — Ἀμὲ τί βλέπεις, Φασουλῆ, γιὰ τὰ Πατριαρχεῖα;

Φ. —

Π. — Ἀμὲ τί βλέπεις, Φασουλῆ, γιὰ τὰ Πατριαρχεῖα;

Φ. —

Π. — Ἀμὲ τί βλέπεις, Φασουλῆ, γιὰ τὰ Πατριαρχεῖα;

Φ. —

Φ. — Πλεκτάνας βλέπω φοβεράς τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν

κί' ἡ τοῦ Σεμετέλου γενειὰς μακραίνει ἐπὶ τόσον,

ποῦ μακρυτέρα ὡς αὐτὴν καμμία δὲν ὑπάρχει,

καὶ εἰς τὴν Πόλιν ἀναυλα τὸν στέλλουν Πατριάρχη,

αἱ δὲ Δυνάμεις ἀποροῦν μὲ τέτοιο ξαφνικὸ

καὶ λύνεται τὸ ζήτημα τὸ Πατριαρχικόν.

Π. — Ἰμὲ καλὰ, βρὲ Φασουλῆ, μοῦ 'σάλεψε ὁ νοῦς.

Φ. — Ἐλα καὶ σὺ, μωρὲ στραβέ, νὰ 'δῇς τοὺς οἰκονομῆς.

Π. — Θὰ γίνουν τίποτε χοροὶ;

Φ. —

Π. — Ἀρμ' ὁ Σκουλούδης σοῦδωσε καμμία καλὴ βελανίδα.

Φ. — Ἐὰν ὁ Κυριακόπουλος πτωχὸν δὲν τὸν ἀφήσῃ

μὲ ὅσα τοῦ ἐξήτησε καὶ μέλλει νὰ ζητήσῃ,

ἴσως μοῦ δώσῃ κατ' αὐτὰς κανένα νέο φράγκο,

ἀλλέως μάθε, Περικλῆ, πῶς θὰ χ' ἡ φάβα λάκκο.

Π. — Κί' ἐγὼ θὰ παίζω 'στὰ χαρτιά, βρὲ Φασουλῆ, κί'

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Π. —

Φ. —

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν ὡς κἀνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κί' ἀπὸ τοῦδε ἀναρρέει
μὲ ξενοδοχεῖο Ἑβὲν, — δὲδ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξυδί,

μὲ Ἀημεῖον, μὲ μὴ μάρδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὲ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦσαν ἄλλοτε μοιμή.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΡΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΗΡΙΟΥ ΔΡΟΜΟΥ — ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΛΗΡΩΝΕΙ ΟΜΩΣ